

Sygn. akt VI K 240/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P. w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Ganczarska-Rachańska

Protokolant Monika Kot

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej - - -

po rozpoznaniu dnia 31 lipca 2018 roku sprawy Ł. W.

syna M. i V. ur. (...) w M.

oskarżonego o to, że w dniu 26 stycznia w P. z terenu kopalni usiłował zabrać w celu przywłaszczenia 10 sztuk okien aluminiowych wartości 820 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujęcie przez pracowników Konsorcjum Ochrony Kopalń, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 czerwca 2008r. sygn. akt VII K 323/08 za przestępstwo podobne z art.278§1kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał od 21.03.2008r. do 22.03.2008r. i od 10.01.2012r. do 05.12.2012r.

tj. o czyn z art.278§1kk w zw. z art.64§1kk

orzeka

1. oskarżonego Ł. W. uznaje za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2017 roku w P. przy ul. (...) z terenu kopalni KWK (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 10 sztuk okien aluminiowych o łącznej wartości 873,20 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. w P. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujęcie przez pracowników ochrony, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 czerwca 2008 r. sygn. akt VII K 323/08 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 10.01.2012 r. do 5.12.2012 r. tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. M. K. kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej za obronę oskarżonego z urzędu;

3. zasądza na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i art. 627 kpk od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 495,40 (czteryście dziewięćdziesiąt pięć złotych i czterdzieści groszy) złotych.

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 31 lipca 2018 roku

Po przeprowadzeniu rozprawy głównej, w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 stycznia 2017 roku, około godziny 22:00, na terenie kopalni KWK (...) w P. przy ul. (...), przebywało nielegalnie trzech mężczyzn, którzy usiłowali dokonać kradzieży okien aluminiowych, bez przeszklenia. Wśród nich był oskarżony Ł. W.. Teren był ogrodzony i oświetlony, a także monitorowany. Ochroną terenu zajmowali się pracownicy Konsorcjum Ochrony Kopalń w osobach: P. N., S. C. (1), R. K. (1), Ł. P. i M. O..

P. N., który wówczas pełnił funkcję dowódcy zmiany, otrzymał zgłoszenie od pracownika obsługującego monitoring, że znajdujący się na terenie kopalni trzech n/n mężczyźni przerzucają elementy przez tzw. „bramę złomu”, w związku z czym wysłał w ten rejon patrol. Pracownicy ochrony dokonali zatrzymania Ł. W., który na ich widok próbował się ukryć pomiędzy śmietnikiem a żurawiem, natomiast dwaj pozostali sprawcy zdołali uciec przeskakując przez ogrodzenie. Pracownicy ochrony znaleźli poza ogrodzeniem przygotowane 10 sztuk aluminiowych okien, tj. 8 sztuk o wymiarach 1m x 1 m. oraz 2 sztuki o wymiarach 0,5m. x 1m. Okna te następnie przewieziono busem na wartownię. Również do wartowni doprowadzono zatrzymanego Ł. W..

Jednocześnie o zdarzeniu powiadomiono oficera dyżurnego K. P., który wysłał na miejsce patrol w osobach st.sierż. S. T. oraz sierż. L. B..

Wartość 10 szt. ram okien aluminiowych pokrzywdzony (...) Sp. z o.o. wycenił – po cenie złomowej - na kwotę 820 złotych.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności na podstawie zeznań świadków: G. D. (k. 3-4 oraz 63), P. N. (k. 77), R. K. (1) (k. 96v), M. O. (k. 96v), S. C. (1) (k. 96v), Ł. P. (k. 96v) oraz S. T. (k. 76) i L. B. (k. 76v-77).

Sąd uwzględnił również częściowo wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. (k. 11-12 oraz 62).

Nadto Sąd uwzględnił dokumenty w postaci: zawiadomienia o przestępstwie wraz z wyceną (k. 2, 3-4), odpisu notatników służbowych policjantów (k. 91-92), płyty DVD (k. 94), pism Węglokoksu (k. 105-106, 113 i 117), opinii biegłego rzeczoznawcy (k.126-134), jak również w postaci danych osobopoznawczych dot. Ł. W., tj. karty karnej (k. 13-15 i 118-121), odpisów wyroków (k. 18, 20-23, 26-30) i danych o stanie majątkowym (k. 25).

Oskarżony Ł. W. – ma 34 lata, wykształcenie podstawowe, bez zawodu, jest bezdzietnym kawalerem, utrzymuje się z prac dorywczych, deklarując miesięczny dochód na kwotę około 1.000 złotych, uprzednio wielokrotnie karany, według oświadczenia zdrowy, nie leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo, a w toku postępowania nie zachodziła uzasadniona wątpliwość co do stanu jego poczytalności w chwili czynu.

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym oświadczył, że zrozumiał treść zarzutu i przyznaje się do popełnienia zarzucanego przestępstwa. Odmawiając składania wyjaśnień wyraził żal za to, co zrobił (k. 11-12).

Na rozprawie głównej (k. 62) oskarżony również oświadczył, że przyznaje się do popełnienia zarzucanego czynu. Następnie wyjaśnił, że na terenie kopalni był sam, a przyszedł tam po

złom. Zabrał jedno okno i szedł z nim w stronę płotu, gdy przyjechali pracownicy ochrony. Porzucił okno i uciekł za wagoniki, jednakże został zauważony przez ochronę i zatrzymany. Następnie doprowadzono go na bramę i po chwili przyjechała tam policja. Jednocześnie oskarżony zaprzeczył, jakoby zamierzał zabrać z terenu kopalni 10 sztuk okien, bo będąc sam i zważywszy na wysokie ogrodzenie terenu, nie miał takiej możliwości.

Odnośnie sprzeczności w swych wyjaśnieniach, oskarżony - po odczytaniu wyjaśnień złożonych w dochodzeniu - stwierdził, że nie czytał tego protokołu, ale go osobiście podpisał. Przesłuchującej go policjantce mówił, że zabrał tylko jedno okno; nie wie, dlaczego tego nie zapisano w protokole. Tak samo mówił funkcjonariuszom policji, którzy po niego przyjechali na kopalnię.

Oceniając wyjaśnienia Ł. W. w kontekście całości zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał je za wiarygodne tylko w części zgodnej z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, tj. w zakresie, gdzie potwierdza swoją obecność na terenie kopalni w celu zaboru złomu oraz fakt zatrzymania go przez pracowników ochrony na „gorącym uczynku” usiłowania kradzieży złomu.

W pozostałym natomiast zakresie, gdzie oskarżony zaprzecza temu, jakoby był tam razem z innymi osobami oraz że wspólnie z nimi usiłował zabrać z terenu kopalni 10 sztuk ram okien aluminiowych przerzucając je przez ogrodzenie, Sąd uznał te wyjaśnienia jako nieprawdziwe i stanowiące tylko i wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu marginalizację jego zachowania i złagodzenie odpowiedzialności karnej. Wszak oskarżony, jako osoba wielokrotnie karana i odpowiadająca w warunkach recydywy, jest świadomy grożącej mu kary, która jest karą o wiele surowszą w przypadku stwierdzenia winy za popełnienie przestępstwa, niż wykroczenia. Oskarżony ma więc interes w przedstawieniu swojej osoby w korzystniejszym świetle, a poza tym, zdaniem Sądu, oskarżony próbuje w ten sposób ochraniać swoich znajomych, z którymi dokonał przestępstwa, a którym udało się zbiec.

Podkreślić należy, iż wersji oskarżonego przeczą zeznania świadków: P. N., R. K. (1), M. O., S. C. (1) i Ł. P., które w ocenie Sądu są rzeczowe i konkretne, przekonujące i wiarygodne, tym bardziej, że wespół z nagraniem z monitoringu tworzą spójną całość.

Z nagrania monitoringu zakładowego wynika w sposób jednoznaczny, że wieczorem w dniu 26 stycznia 2017 roku na terenie kopalni przy ul. (...) w P. przebywało nielegalnie trzech mężczyzn, którzy wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać kradzieży okien aluminiowych.

Zdaniem Sądu, odtworzone nagranie z monitoringu jest pełnowartościowym dowodem w sprawie, który odzwierciedla rzeczywisty obraz zdarzenia zapisanego na płycie CD-R.

Również zeznania przesłuchanych w/w świadków dowodzą, że było trzech sprawców, z których dwóch uciekło przeskakując przez ogrodzenie, natomiast jeden, tj. Ł. W., próbował się ukryć przy śmietniku, lecz został przez pracowników ochrony zauważony i zatrzymany (tak: R. K. – k. 96v, S. C. – k.97). Nadto wszyscy w/w świadkowie zgodnie zeznali, że sprawcy przygotowali do wyniesienia w sumie 10 sztuk okien aluminiowych, z czego 8 sztuk było większych a 2 sztuki małe. Były to same ramy okienne, bez szyb. Okna te pracownicy ochrony znaleźli za ogrodzeniem.

W ocenie Sądu, zeznania świadków: P. N., R. K. (1), M. O., S. C. (1) i Ł. P. cechują się szczerością i logiką.

Sąd dał również wiarę przesłuchanym w toku niniejszego postępowania pozostałym świadkom, tj. G. D., S. T. i L. B..

W/w świadkowie zeznawali w zakresie swej wiedzy zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, ich zeznania są spójne, rzeczowe i konsekwentne, korelują ze sobą oraz z dokumentami zawartymi w

aktach sprawy. Dlatego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań tych świadków.

Za wiarygodne zostały uznane dokumenty dołączone do akt sprawy, albowiem sporządzone zostały przez uprawnione podmioty, w granicach swoich kompetencji, a jednocześnie ich wygląd zewnętrzny nie budził wątpliwości co do ich autentyczności, a nadto nie były kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron.

W szczególności na uwzględnienie zasługuje opinia z dnia 30 kwietnia 2018 roku wydana na zlecenie Sądu przez biegłego sądowego z zakresu szacowania ruchomości – Z. B. (k. 126-134), celem ustalenia rzeczywistej wartości rynkowej 10 ram okiennych z aluminium, będących przedmiotem rozpoznania niniejszej sprawy. W konkluzji biegły określił wartość rynkową 1 ramy okiennej z aluminium o wymiarach 100x100 cm (16 kg) na kwotę 94,40 zł., zaś 1 ramy okiennej z aluminium o wymiarach 100x50 cm (10 kg) na kwotę 59 zł.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do kwestionowania przedmiotowej opinii, wszak została wydana przez uprawnionego biegłego sądowego, w oparciu o akta sprawy i posiadaną fachową wiedzę. Nadto żadna ze stron również rzetelności tej opinii nie kwestionowała.

Ponieważ z zeznań świadków wynika, że sprawcy przygotowali do wyniesienia 8 sztuk ram większych okien (tj. o wymiarach 100x100 cm) oraz 2 sztuki ram okien mniejszych (tj. o wymiarach 100x50 cm), które pokrzywdzony określił jako złom aluminiowy pochodzący z demontażu, zatem w oparciu o przedmiotową wycenę biegłego Sąd przyjął wartość mienia, które usiłowano zabrać w dniu 26 stycznia 2017r. z terenu kopalni, tj. 10 sztuk ram okien aluminiowych, na łączną kwotę 873,20 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy legł u podstaw uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym że Sąd – uwzględniając okoliczności, które pojawiły się w toku przewodu sądowego – zmienił częściowo opis tego czynu.

W oparciu o zgromadzone dowody bezspornie należy wskazać, iż w dniu 26 stycznia 2017 roku w P. z terenu kopalni KWK (...) przy ul. (...), oskarżony Ł. W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia 10 sztuk okien aluminiowych o łącznej wartości 873,20 złotych na szkodę (...) Sp. z o.o. w P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na ujęcie przez pracowników ochrony.

Także wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Jest on osobą dojrzałą, w pełni poczytalną, miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania. Można mu zarzucić, iż w trakcie swojego bezprawnego, karygodnego czynu, nie dał posłuchu normie prawnej, mimo, że mógł to uczynić.

Zatem, oskarżony Ł. W. swoim zachowaniem dopuścił się realizacji czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk.

Przechodząc w tym miejscu do rozważań prawnych należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem do zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej dochodzi wtedy, gdy następuje bezprawne wyjęcie rzeczy spod władztwa osoby dotychczas nią władającej (jak właściciel, posiadacz lub osoba posiadająca do rzeczy inne prawa rzeczowe lub obligacyjne) i objęcie jej we własne władanie przez sprawcę, przy czym wyjęcie spod władztwa musi nastąpić wbrew woli osoby nią dysponującej, a władztwo nad rzeczą, jako stan faktyczny podlegający ochronie na podstawie art. 278 § 1 kk, może być nawet pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej. Zgodnie z dominującym w polskiej literaturze oraz orzecznictwie poglądem, zabór rzeczy nie wyczerpuje się w unicestwieniu władztwa

dotychczasowego władającego nad rzeczą, konieczne jest bowiem także zawładnięcie rzeczą przez dokonującego zaboru, tzn. objęcie tej rzeczy w faktyczne władanie przez sprawcę (tak: M. Dąbrowska – Kardas i P. Kardas w: Kodeks karny część szczególna. Komentarz t. 3, Zakamycze 1999, str. 20-22). Kradzież jest przestępstwem umyślnym, którego można dopuścić się wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Jest to bowiem przestępstwo kierunkowe, jako że celem zaboru jest przywłaszczenie (Wyrok SN z 5 maja 1999 r., V KKN 406/97, Prokuratura i Prawo - dodatek 2000/4 poz. 6). Oznacza to, że sprawca dokonuje zaboru po to, aby włączyć cudzą rzecz do swojego majątku i postępować z nią jak właściciel.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny nie budzi wątpliwości, że Ł. W. jest sprawcą zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z art. 13 § 1 kk odpowiada za usiłowanie ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem zmierza bezpośrednio do jego dokonania, które jednak nie następuje.

Przepis art. 14 § 1 kk stanowi, że Sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Powołany natomiast wyżej przepis art. 278 § 1 kk stanowi, że ten, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, m.in. był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 6 czerwca 2008 r. sygn. akt VII K 323/08 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 kk na jedną karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 10.01.2012 r. do 5.12.2012 r.

Zgodnie z art. 115 § 3 kk przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rozdziału; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne.

Przepis art. 64 § 1 kk stanowi z kolei, że jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W świetle dotychczasowej karalności oskarżonego przyjęto więc po jego stronie działanie w ramach powrotu do przestępstwa. Bez wątpienia zachodzi podobieństwo przestępstw wymagane dla zastosowania art. 64 § 1 kk. Skoro oskarżony w okresie 5 lat od daty zakończenia odbywania poprzedniej kary pozbawienia wolności dopuścił się kolejnego przestępstwa podobnego, za które był już skazany, należy przyjąć, iż dokonując niniejszego czynu działał w ramach powrotu do przestępstwa.

W związku z powyższym należało zakwalifikować jego czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa wskazanego wyżej, Sąd na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, o czym orzeczono w punkcie pierwszym wyroku.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zasady wymiaru kary przewidziane w art. 53 § 1 i 2 kk.

Wymierzając karę Sąd miał na uwadze, aby była ona odczuwalna przez oskarżonego i nie wywołała w nim oraz w społeczeństwie poczucia bezkarności.

Dotychczasowy tryb życia oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste wskazują, że Ł. W. jest sprawcą niepoprawnym, który wręcz nagminnie narusza porządek prawny i lekceważy wymiar sprawiedliwości. Szkodliwość społeczna czynu przez niego popełnionego kształtuje się na wysokim poziomie - z uwagi na działanie z niskich pobudek (z chęci zysku), zuchwały sposób działania (nocą, wspólnie z innymi osobami, na ogrodzonym i pilnowanym przez strażników terenie), nagminność tego typu przestępstw w skali kraju.

Oskarżony jest osobą dorosłą i poczytalną, a z zebranego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika, ażeby zachodziły wobec niego uzasadnione wątpliwości co do stanu poczytalności w czasie czynu.

Zdaniem Sądu, kara pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy wzbudzi w oskarżonym wolę kształtowania społecznie pożądaných postaw, w szczególności potrzebę przestrzegania porządku prawnego. Wpłynie ona na oskarżonego wychowawczo, przekonując o całkowitej nieopłacalności naruszania reguł istniejącego porządku prawnego. Oskarżony był już wielokrotnie karany, a wymierzone kary nie stanowiły dla niego wystarczającej przestrogi, nie spełniły swoich celów. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie jedynie kara izolacyjna może odnieść skutek i realizować zasady wymiaru kary, a jednocześnie zapobiec ponownemu popełnieniu przez oskarżonego czynu zabronionego. Orzeczona kara nie przekracza stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, a cele zapobiegawcze i wychowawcze przemawiają za orzeczeniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Kara ta spełni również cele w zakresie prewencji ogólnej działając w kierunku kształtowania w świadomości społecznej przekonania o obowiązywaniu norm prawnych i ich rzeczywistej ochronie w procesie wymiaru sprawiedliwości.

Ponadto Sąd – w punkcie drugim wyroku – na mocy art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 929,88 zł brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej za obronę oskarżonego z urzędu.

O kosztach orzeczono – w punkcie trzecim wyroku - na mocy art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz art. 627 kpk, zasądzić od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 120 zł oraz wydatki postępowania w kwocie 495,40 zł.

ZARZĄDZENIE

1/. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego – adw. M. K.;

2/. *kal 21 dni lub z wpływem apelacji.*

P., dnia 17 sierpnia 2018 roku